

Zilele din urmă

Versete călăuzitoare: 2 Timotei 3

Învățătura din 2 Timotei 3 necesită o analiză atentă, pentru că, pe de o parte, conține avertismente cu privire la starea gravă a creștinismului din zilele din urmă, în timp ce, pe de altă parte, suntem instruiți cu privire la sursele noastre de ajutor, astfel încât credinciosul să poată trăi conform lui Dumnezeu în ciuda răului.

Este un har extraordinar faptul că nu trebuie să judecăm singuri starea creștinătății și nici nu trebuie să ne hotărâm singuri cum să trăim în aceste zile din urmă. Avem gândurile revelate ale lui Dumnezeu atât despre rău, cât și despre modul în care trebuie să umblăm în conformitate cu gândurile Sale, având în vedere răul. În primele nouă versete ale acestui capitol găsim o imagine serioasă a stării teribile a creștinătății, privită din punctul de vedere al lui Dumnezeu, la sfârșitul veacului adunării. În versetele 10-17, ne sunt dezvăluite gândurile lui Dumnezeu pentru poporul Său în aceste vremuri dificile.

Pentru a înțelege învățătura din acest capitol, este necesar să-l privim în contextul capitolelor anterioare și capitolul următor. În 2 Timotei 1 și 2 găsim gândurile Domnului referitoare la poporul Său din zilele apostolilor, când stricăciunea în mărturia creștină începuse deja. În al doilea capitol, apostolul compară casa lui Dumnezeu cu o casă mare, în care sunt unite vase de dezonoare și vase de cinste. Apostolul îl instruește pe fiecare credincios în parte despre felul cum trebuie să se comporte în fața acestei stricăciuni. El subliniază trei mari adevăruri: în primul rând, despărțirea de nedreptate și de vasele de dezonoare; în al doilea rând, urmărirea dreptății, credinței, dragostei și păcii împreună cu cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată; în al treilea rând, acțiunea având o atitudine corectă caracterizată de indulgență, răbdare și blândețe. Numai dacă urmăm personal aceste învățături vom putea înțelege și beneficia de adevărurile serioase din 2 Timotei 3. În acest capitol, apostolul privește dincolo de zilele în care a trăit el, spre ultimele zile, în care este soarta noastră, pentru a arăta dezvoltarea răului care începuse deja în zilele sale. După ce prezintă dezvoltarea stricăciunii în creștinătate și sursele de ajutor pentru cei evlavioși în mijlocul ei, în 2 Timotei 4 îl încurajează pe slujitorul Domnului să continue lucrarea Domnului, oricât de rele ar fi zilele.

1. Răul din ultimele zile (versetele 1-9)

Capitolul trebuie, desigur, să înceapă cu o imagine serioasă a răului din zilele din urmă, căci dacă nu recunoaștem adevărata stare a creștinătății, cu greu vom accepta instrucțiunile date de Dumnezeu pentru a-i permite credinciosului să învingă răul.

Când citim aceste versete, trebuie să ne amintim că starea teribilă prezentată aici nu este o descriere a păgânismului sau a iudaismului, ci a creștinismului. Această stare se caracterizează prin patru trăsături importante:

În primul rând (versetele 1 - 4): suntem avertizați că marea masă a creștinătății mărturisitoare este caracterizată de un egoism desfrânat, care duce la orice fel de răutate și de mulțumire de sine. Descrierea serioasă începe cu afirmația că oamenii vor fi „iubitori de sine”. De aceea, ei râvnesc la totul pentru ei înșiși, se laudă cu ei înșiși, se gândesc cu aroganță la ei înșiși și nu tolerează nicio limitare în raport cu ei înșiși, nici umană, nici divină. Ei se complac în propriile poftes și iubesc plăcerile mai mult decât pe Dumnezeu.

În al doilea rând (versetul 5): oamenii vor încerca să ascundă starea de rău a creștinătății mărturisitoare sub aparența sfințeniei. Ei se vor deghiza într-o formă de evlavie. Ei vor păstra formele religioase exterioare, în timp ce trăiesc o viață de iubire de sine, care arată clar că nu cunosc puterea spirituală a unei vieți noi. Suntem îndemnați în mod expres să ne îndepărtăm de o astfel de mărturisire lipsită de viață.

În al treilea rând (versetele 6 și 7): ultimele zile vor fi marcate de răspândirea rătăcirii prin metode viclene, de către unii oameni care „se strecoară în case” și apelează la emoțiile și poftesle celor care nu cunosc adevărul.

Al patrulea rând (versetul 8): adevărul va fi combătut prin imitație. Vrăjitorii din Egipt, care i s-au împotrivit lui Moise, ne prezintă caracterul și metodele acestor adversari. Iane și Iambre au căutat să se opună mărturiei lui Dumnezeu nu prin negarea adevărului, ci prin imitare. Strădania lor era de a arăta că puterea lor, deși provenea în mod evident dintr-o altă sursă, era la fel de mare ca și puterea lui Dumnezeu și că puteau obține aceleași rezultate pe care le-a produs cuvântul lui Dumnezeu prin Moise. Ceea ce Moise a făcut prin cuvântul Domnului, ei au făcut „la fel cu artele lor magice” (Exodul 7.11,22; 8.7). Dar nebunia lor a ieșit la iveală. Ei puteau produce rezultate remarcabile, dar nu puteau da viață. Când au încercat să dea viață, citim: „Nu au putut” (Exodul 8.18).

Aceasta este, așadar, starea teribilă a creștinătății mărturisitoare în aceste ultime zile dificile. Suntem avertizați că până și cele mai rele sentimente ale inimii umane vor fi asociate cu mărturisirea creștinismului și că orice fel de răutate se va acoperi cu o formă exterioară de evlavie.

În afară de aceasta, întâlnim o multitudine de culte religioase care se pretind creștine și, deși nu neagă adevărul - așa cum o face necredința -, se împotrivesc adevărului nu mai puțin prin imitare. Ei încearcă să imite noua viață creștină, care este rezultatul harului lui Dumnezeu, schimbând și reformând vechea viață prin efort uman. Cei neavizați pot fi într-adevăr înșelați de o astfel de viață schimbată, dar ea este doar o viață veche reformată și nu viața nouă a lui Hristos. Conducătorii acestor culte rele sunt descriși de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind „oameni stricați la minte, dezaprobați în ceea ce privește credința”.

Așadar, acesta este răul ultimelor zile, sunt vremuri dificile (sau periculoase) pentru credincios. Și totuși, după cum va arăta restul capitolului, Dumnezeu a purtat perfect de grijă,

pentru ca omul lui Dumnezeu, chiar și în zilele rele, „să fie desăvârșit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună”.

2. Învățăture pentru omul lui Dumnezeu din ultimele zile (versetele 10-17)

Începând cu versetul 10 ajungem la prevederea cuprinzătoare, pe care Dumnezeu a făcut-o pentru credincios, pentru ca el să poată scăpa de răul creștinătății din ultimele zile. Cinci lucruri ne sunt prezentate în acest scop:

1. învățătura lui Pavel
2. comportarea lui Pavel
3. Domnul Însuși
4. rămânerea în ceea ce am învățat
5. Scrierile Sfinte

a. Învățătura lui Pavel (versetul 10)

Dacă vrem să scăpăm de răul din creștinătate, trebuie să fim consolidați în învățătura lui Pavel. Apostolul îi spune lui Timotei: „Dar tu ai cunoscut cu exactitate învățătura mea”. O cunoaștere vagă sau fragmentară nu este suficientă. Trebuie „să o cunoaștem cu exactitate”.

Învățătura lui Pavel ne dezvăluie pe deplin vestea cea bună despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, adusă pentru o lume a păcătoșilor. Dar să ne amintim că Evanghelia revelată apostolului și proclamată lumii conține mult mai mult decât ceea ce se predică în mod obișnuit în cercurile creștine. El a propovăduit nu numai iertarea păcatelor prin Isus Hristos, ci și înlăturarea completă a omului care a comis păcatele. Învățătura lui Pavel nu a fost o reformare a „omului vechi” și o simplă schimbare de viață; el a predicat judecata și renunțarea la omul vechi în moarte și introducerea unei vieți complet noi - Hristos. În afară de aceasta, învățătura lui Pavel ne scoate din lume. El a propovăduit că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum” (Galateni 1.4).

În mod clar, deci, învățătura lui Pavel scoate la lumină stricăciunea din zilele din urmă. Creștinătatea îl îngăduie pe omul vechi și îl păstrează sub masca unei mărturisiri creștine. Ea încearcă să aducă o schimbare de viață, dar o face fără nicio legătură cu Hristos și cu harul lui Dumnezeu, și, în afară de aceasta, îi lasă pe oameni în lume. Aceasta urmărește să dea prestigiu omului vechi și să facă din această lume rea un loc mai bun și mai frumos. Creștinismul prezentat în învățătura lui Pavel ne aduce la Hristos – la un om nou într-o lume nouă.

În plus, învățătura lui Pavel cuprinde întregul adevăr referitor la Adunare (Biserică). Învățătura sa nu numai că le vestește păcătoșilor harul lui Dumnezeu prin Hristos, dar ne descoperă și planul lui Dumnezeu, că credincioșii vor fi uniți cu Hristos și astfel vor forma trupul Său, Adunarea. O mare capcană a acestor zile din urmă este efortul de a-i face pe credincioși să se mulțumească să devină conștienți de mântuire, dar să ignore complet

privilegiile și responsabilitățile lor ca parte a Adunării lui Dumnezeu. Tot ceea ce satisface nevoile omului are cea mai mare importanță, în timp ce ceea ce este atât de prețios pentru inima lui Hristos este complet indiferent.

b. Comportarea lui Pavel (versetele 10 și 11)

Dacă diavolul nu poate să ne împiedice să avem lumină asupra învățaturii lui Pavel, el va încerca să intervină în comportamentul nostru, astfel încât învățătura să fie disprețuită printr-un mod de viață care nu se conformează cu ea. Dacă vrem să scăpăm de acest rău al zilelor din urmă, nu avem nevoie doar de învățătura lui Pavel, ci trebuie să luăm în considerare și comportamentul său. Apostolul prezintă într-un mod foarte frumos natura vieții sale. În interior, este o viață caracterizată de „scop, credință, îndelungă răbdare, dragoste și perseverență”. Pe plan extern, ea este marcată de persecuții și suferințe.

De prea multe ori viața noastră nu este marcată de o intenție clară, sau această intenție este departe de Hristos. Apostolul a fost un om cu un plan precis. El a spus: „Viața pentru mine este Hristos”; și: „Dar una fac: ... alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării spre în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 1.21; 3.14). În afară de aceasta, viața sa a fost caracterizată de „credință”. Câți merg pe cale în exterior, dar fără să aibă credința necesară, astfel încât, atunci când apar probleme sau dificultăți, devin o sursă de slăbiciune, sau chiar renunță complet la cale. Avraam a urmat chemarea lui Dumnezeu și a plecat în credință. Lot a părăsit și el țara Ur, dar el a plecat cu Avraam. Cu toate că era un om drept, el nu avea credință pentru cale și, când a venit încercarea, s-a abătut. Viața apostolului a fost caracterizată și de „îndelungă-răbdare”. La fel ca și Stăpânul său, a întâmpinat reproșurile, jignirile și insultele cu o îndelungă răbdare calmă. Dar în spatele îndelungii sale răbdări se afla dragostea. Nu a fost un calm al disprețului mândru, ci calmul iubirii întristate pentru cel vinovat. În afară de aceasta, viața sa a fost caracterizată de „perseverență”. În ciuda persecuțiilor și a suferințelor, el a perseverat, ca și Moise în acea vreme, „ca văzându-L pe Cel nevăzut” (Evrei 11.27).

c. Domnul Însuși (versetul 11)

Având în vedere răul din zilele din urmă, nu numai că avem doctrina creștinismului, așa cum a fost ea revelată prin Pavel, și conduita în concordanță cu această doctrină, prezentată în apostol, dar Îl avem pe Domnul Însuși, care ne susține. Din nou, apostolul se referă la propria sa experiență în ceea ce privește harul mântuitor al Domnului, pentru a ne încuraja să ne întoarcem la Domnul. Indiferent de persecuțiile pe care a trebuit să le înfrunte și de suferințele pe care a trebuit să le îndure, el a putut spune: „Domnul m-a scăpat din toate”. În capitolul următor, el spune: „Domnul a stat lângă mine și m-a întărit” (versetul 17); și, privind la restul drumului pe care îl avea de parcurs, a spus: „Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea și mă va păstra pentru Împărăția Sa cerească” (versetul 18).

Dacă vrem să cunoaștem pe deplin învățătura lui Pavel în fața oricărui fel de ostilitate și chiar de persecuție, și dacă vrem ca comportamentul nostru să fie în concordanță cu această

învățătură, atunci avem nevoie de harul de susținere al Domnului. Să nu credem că fără Hristos am putea păstra învățătura și trăi o viață corespunzătoare. Domnul a trebuit să le spună ucenicilor: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Vrăjmașul este puternic, iar noi suntem slabi, dar apostolul a experimentat că harul Domnului era suficient pentru a-i permite să înfrunte toată puterea dușmanului, care era îndreptată împotriva lui, și că puterea Domnului se „desăvârșește în slăbiciune”. De aceea, el adaugă: „Când sunt slab, atunci sunt puternic” (2 Corinteni 12.9-10).

Trebuie să fim conștienți de slăbiciunea noastră, pentru ca astfel să depindem permanent de Domnul.

d. „Rămâi în cele ce ai învățat” (versetul 14)

În zilele în care răul și confuzia abundă, există un pericol constant de a ne descuraja, de a părăsi adevărul și de a renunța la a trăi în conformitate cu el. Cuvântul Domnului către Filadelfia este: „Ține cu tărie”. Aici suntem îndemnați să „rămânem” - în învățătura lui Pavel, în viața care este în conformitate cu învățătura, în a ține cu tărie la Domnul și, astfel, în lucrurile pe care le-am învățat.

Vrem să ne amintim că, de-a lungul istoriei Adunării (Bisericii), marile adevăruri rezumate de Pavel în cuvintele „învățătura mea” au fost întunecate, dacă nu chiar complet ignorate și uitate. Dar în aceste ultime zile, prin harul lui Dumnezeu, adevărul a fost readus la lumină. Această redobândire a adevărului aduce însă cu sine o luptă, pentru că marea străduință a dușmanului va fi întotdeauna de a strica orice mărturie pentru Hristos, prin jefuirea noastră de adevăr. El va încerca să facă acest lucru sub multe pretexte diferite, pentru a ne atrage înapoi în legături care sunt contrare învățăturii lui Pavel. Dacă ne lăsăm ademeniți să ne asociem cu anumite comunități religioase, care nu sunt conform cu adevărul, vom pierde cu siguranță adevărul, vom părăsi calea de separare a credinței și ne vom stabili în confesiunea religioasă stricată și lumească. De aceea este atât de importantă solicitarea: „Rămâi în cele ce ai învățat și de care ești deplin încredințat [convins], știind de la cine ai învățat”.

Am putea întreba, de ce credincioșii abandonează brusc un mare adevăr, pe care l-au mărturisit de mult timp? Nu cumva pentru că nu au învățat adevărul dintr-o sursă inspirată. Ei au preluat simplu adevărul de la vreun învățător. Ei nu l-au păstrat în credința simplă în Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, ei nu erau „pe deplin convinși cu privire la adevăr”.

e. Sfintele Scrieri (versetele 15-17)

Ultima măsură de protecție împotriva oricărui rău din creștinătatea din aceste zile din urmă este să ne ținem tare de inspirația și suficiența Sfintelor Scripturi. Acolo găsim adevărul într-o formă constantă. El este ferit de erori datorită inspirației și ne este prezentat cu autoritate divină.

Apostolul ne prezintă marile beneficii ale Scripturilor. În primul rând, ele sunt capabile „să ne facă înțelepți spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus”. În al doilea rând, după ce am fost aduși la Hristos și am găsit mântuirea în El, învățăm că „toată Scriptura” este „folositoare” pentru credincios, deoarece descoperim lucruri despre El în Legea lui Moise, în profeți și în Psalmi (compară cu Luca 24.27.44). Mai mult, ne vom da seama cât de utile sunt Scripturile „pentru convingere”. Din păcate, este posibil să fim orbi la propriile greșeli și atât de plini de propria mulțumire de sine încât să fim complet surzi la obiecțiile celorlalți. Dar dacă ne supunem Cuvântului, vom experimenta că Scriptura „convinge”, căci ea este „vie și lucrătoare și mai ascuțită decât orice sabie cu două tăișuri ... în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Mai mult, Scriptura nu doar convinge, ci și mustră, iar după mustrare ne va instrui în dreptate. Prin intermediul Scripturilor inspirate, omului lui Dumnezeu îi este posibil să fie pe deplin ancorat în adevăr în fața rătăcirilor tot mai abundente și să fie „deplin pregătit pentru orice lucrare bună” chiar și în zilele rele.

Așadar, dacă acestea sunt marile adevăruri care ne vor face capabili să scăpăm de răul din zilele din urmă și să trăim o viață demnă de un om al lui Dumnezeu, atunci putem fi siguri că acestea sunt chiar adevărurile cărora diavolul se va opune.

Prima lui capcană va fi încercarea de a ne face să ne mulțumim cu o cunoaștere fragmentară a doctrinei, în loc să căutăm cu seriozitate să cunoaștem adevărul „cu exactitate”. Dacă nu ne poate împiedica să ținem adevărul cu tărie, următoarea lui capcană va fi să încerce să intervină în comportamentul nostru, astfel încât să discrediteze doctrina. În continuare, el va încerca să ne convingă că am putea să susținem doctrina și să trăim în conformitate cu ea prin propriile noastre forțe, și astfel, practic, fără Domnul. În afară de aceasta, el va încerca să ne facă să trecem prin dificultăți pe cale, pentru a abandona adevărul și calea de separare în conformitate cu adevărul, în loc să rămânem în ceea ce am învățat. În cele din urmă, el va încerca să submineze autoritatea Scripturilor, ademenindu-ne să luăm adevărurile simplu de la un învățător oarecare, chiar dacă nu reușește să ne facă să ne îndoim de inspirație.